



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 277/2013-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. mája 2013 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. B. H., B., zastúpeného advokátkou Mgr. A. O., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 16 Er/4676/2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. B. H. o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. apríla 2013 doručená sťažnosť Ing. B. H. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti

v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 16 Er/4676/2011 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Sťažovateľ okrem iného v sťažnosti uviedol:

«Porušovateľ je všeobecným súdom, ktorý ako súd prvého stupňa v konaní vedenom pod sp. zn. 16 Er/4676/2011 vedie konanie o námietkach Ing. B. H... proti upovedomeniu o začatí exekučného konania vydaného súdnym exekútorom JUDr. D. N. (ďalej len „exekútor“) pod sp. zn. EX 3217/2011. Sťažovateľ ukončil svoju podnikateľskú činnosť vykonávanú pod obchodným menom Ing. B. H... dňa 31. decembra 2012.

Podaním zo dňa 8. decembra 2011 sťažovateľ podal námietky proti exekúcii (podanie bolo označené ako „Odvolanie proti exekúcii č. EX 3217/2011-3, VS2007383939“), v ktorých namietal, že ide o exekúciu rozhodnutia Sociálnej poisťovne, ktoré nebolo právoplatné a vykonateľné. Následne ho porušovateľ listom zo dňa 25. januára 2012 (doručeným sťažovateľovi dňa 1. februára 2012) vyzval na predloženie potvrdenia o práceneschopnosti za obdobie júl až september 2011 a dokladu o liečebnom pobyte. Preto sťažovateľ dňa 14. februára 2012 doručil porušovateľovi čestné vyhlásenie. Od tohto času porušovateľ nevykonal žiadny úkon smerujúci k vydaniu rozhodnutia o námietkach sťažovateľa napriek tomu, že podľa ustanovenia § 50 odsek 2 druhá veta zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov má súd o námietkach proti exekúcii rozhodnúť najneskôr do 60 dní odo dňa ich doručenia.»

Ďalej sťažovateľ uviedol:

„K prieťahom v konaní nedošlo ani v dôsledku zložitosti veci a ani v dôsledku správania sa sťažovateľa, ale predovšetkým v dôsledku postupu súdu, ktorý nedodržel zákonom stanovenú lehotu na vydanie rozhodnutia o námietkach.

Z dôvodu neúmerne zdĺhavého postupu porušovateľa trpí sťažovateľ pocitmi márnosti a nespravodlivosti sprevádzajúcimi porušovanie jeho základného práva na konanie bez zbytočných prieťahov uvedomujúc si, že toto porušovanie základného práva na konanie bez zbytočných prieťahov nie je možné dostatočne vykompenzovať len

konštatovaním porušenia jeho základného práva na konanie bez zbytočných prieťahov. Navyiac absentuje úkon súdu smerujúci k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ počas súdneho konania nachádza.

Sťažovateľ prežíva pocity neistoty, krivdy, úzkosti a poníženia vyplývajúce zo situácie, keď súd plynule nekoná. Rozsah a spôsob zásahu do jeho základných práv a slobôd je mimoriadne závažný. Exekútor sťažovateľovi zablokoval finančné prostriedky na jeho účte, pričom za každý mesiac tejto blokácie mu je účtovaný poplatok vo výške 9,- €. Listom zo dňa 31. januára 2013 exekútor sťažovateľovi oznámil, že mu bola na príslušnom dopravnom inšpektoráte vykonaná blokácia motorových vozidiel, ktorých je vlastníkom. Nevydaním rozhodnutia porušovateľom vzniká stav, kedy sťažovateľovi vzniká ďalšia škoda a trpelo tým jeho podnikanie, ktoré dňom 31. decembra 2012 ukončil.“

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom vyslovil, že okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 16 Er/4676/2011 porušil jeho základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, aby okresnému súdu prikázal v napadnutom konaní konať bez zbytočných prieťahov a aby mu priznal finančné zadost'učinenie v sume 500 €, ako aj úhradu trov konania.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Špecifickosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy teda spočíva okrem iného aj v tom, že k jej podaniu môže zásadne dôjsť až subsidiárne. Zmysel a účel zásady subsidiarity vyplýva aj z toho, že ochrana ústavnosti nie je a ani z povahy veci nemôže byť iba úlohou ústavného súdu, ale je takisto úlohou všetkých orgánov verejnej moci, v tom rámci

predovšetkým všeobecného súdnictva. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti inštitucionálny mechanizmus, ktorý nastupuje až v prípade zlyhania všetkých ostatných do úvahy prichádzajúcich orgánov verejnej moci.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy, návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Odmietnuť môže aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Vyčerpanie opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je oprávnený podľa osobitných predpisov, je jedným z atribútov prípustnosti sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, a teda podmienkou konania vo veci individuálnej ochrany základných práv a slobôd pred ústavným súdom.

Účinným právnym prostriedkom nápravy v súvislosti s námietkou zbytočných prietahov v napadnutom konaní je podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu (napr.

IV. ÚS 153/03, IV. ÚS 278/04) podanie sťažnosti predsedovi okresného súdu podľa § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“).

Zákon o súdoch v § 64 ods. 1 ustanovuje, že „Účelom vybavovania sťažnosti je zistiť, či v danej veci boli spôsobené prietahy v konaní...“. V zmysle prvej vety druhého odseku citovaného zákonného ustanovenia „Orgán, ktorý vybavuje sťažnosť, je povinný na účel zistenia stavu veci prešetriť všetky skutočnosti.“. Podľa § 64 ods. 3 zákona o súdoch „Ak orgán poverený vybavovaním sťažnosti zistí, že sťažnosť je dôvodná, prijme a zabezpečí vykonanie opatrení na odstránenie nedostatkov, ak je to potrebné, vyvodí za vzniknuté nedostatky voči zodpovedným osobám dôsledky.“.

Ústavný súd už viackrát rozhodol (m. m. I. ÚS 21/99, IV. ÚS 153/03, I. ÚS 33/05), že účelom práva účastníka konania pred všeobecným súdom podať sťažnosť na prietahy v konaní je poskytnutie príležitosti tomuto súdu, aby sám odstránil dovtedajší protiprávny stav zapríčinený neprerokovaním veci bez zbytočných prietahov. Ústavný súd preto o sťažnosti, ktorou je namietané porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, koná iba za predpokladu, ak sťažovateľ preukáže, že využil označený právny prostriedok, ktorý mal k dispozícii podľa zákona o súdoch, alebo ak preukáže, že túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ v petite sťažnosti namieta porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 16 Er/4676/2011, pričom zo sťažnosti vyplýva, že namieta porušenie označených práv v súvislosti s rozhodovaním okresného súdu o ním uplatnených námietkach proti exekúcii z 8. decembra 2011.

Zo zistenia ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľ sťažnosť na prietahy v napadnutom konaní u predsedníčky okresného súdu neuplatnil, čo napokon ani v sťažnosti netvrdil.

Ústavný súd vo svojej stabilizovanej judikatúre (napr. IV. ÚS 26/2012, IV. ÚS 93/2012) uviedol, že na požiadavke využitia prostriedkov nápravy v zmysle § 62 a nasl. zákona o súdoch na orgáne štátnej správy dotknutého súdu v zásade netrvá v prípadoch, keď dĺžka namietaného konania v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu bola už *prima facie* zjavne neprimeraná, čo však v konkrétnych okolnostiach danej veci nemožno podľa jeho názoru bez ďalšieho konštatovať.

Vzhľadom na to, že ústavný súd z obsahu sťažnosti nezistil, že by k nesplneniu podmienky prípustnosti sťažnosti podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde došlo zo strany sťažovateľa z dôvodov hodných osobitného zreteľa, odmietol ju ako neprípustnú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd v závere pripomína, že toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej v zmysle § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto nebráni tomu, aby po splnení všetkých zákonom predpísaných náležitostí sťažovateľ v tejto veci za predpokladu, že by v ďalšom priebehu napadnutého konania dochádzalo k zbytočným priet'ahom, predložil ústavnému súdu novú sťažnosť.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd ďalšími nárokmi v nej uvedenými nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. mája 2013